

[Ninn-Hansen.]

direkte kom ind på de synspunkter, jeg nævnte om muligheden for, at de tre nordiske lande arbejdede på at opnå koncessionsmuligheder for et samlet privat nordisk selskab, der kunne gennemføre tv- og eventuelt radioudsendelser, og som kunne blive finansieret i hvert fald delvis igennem reklamemidler. Ministeren svarede indirekte på det ved at sige, at vi har en aftale imellem tre af de nordiske lande om, at man ikke må tage skridt på dette område uden at underrette de andre. Ja men det var netop den situation, jeg talte om at man kan komme ud for — og det tror jeg meget snart man kommer — at man ikke kan holde standpunktet, som de tre lande nogenlunde isoleret har i Europa med hensyn til modstanden imod reklame, og så synes jeg, at man i god tid skulle forberede ordningen, så der kan gøres noget i fællesskab til gavn for den nordiske sag og de nordiske befolkningers fælles sprogmuligheder. Når ministeren i spørgsmålet om reklame nævner, at det kan være vanskeligt for et mindre land og vel også uheldigt, hvis man for stærkt rammer dagspressen, vil jeg sige, at disse indvendinger slet ikke har samme karakter, hvis det drejer sig om en fælles nordisk virksomhed. Derfor håber jeg, at det er en tanke, der vil blive taget op. Jeg tror, det vil gavne både os selv og det nordiske samarbejde, hvis dette sker.

Chr. Christensen (KrF):

Jeg vil gerne i lighed med hr. Ninn-Hansen udtrykke min glæde over, at der nu tegner sig et flertal for at bryde Danmarks radios monopol. Måderne, hvorpå det kan gøres, steg jo i antal, alt efter som ordførertalerne skred frem, men det er jo bare en understregning af, at det arbejde, der forestår for at finde den rette løsning, er meget stort.

Jeg vil gerne udtrykke min tak til hr. Erhard Jakobsen, ikke blot for forståelse for de synspunkter, vi har lagt frem angående sammensætningen af radiatorådet, men også fordi hr. Erhard Jakobsen fremlagde synspunkter, der gør, at en positiv samtale kan komme i gang.

Jeg er glad for, at ministeren bemærkede den lille sætning om, at vi var, skal vi sige tilbageholdende eller nervøse i spørgsmålet om reklame i tv. Jeg er også helt enig i —

ikke mindst da når vi diskuterer radio og tv — at vi ikke altid skal stå parat til at gennemføre, hvad der presser sig på. Det mener jeg heller ikke, vi skal i dette tilfælde, men for os er det et spørgsmål, om ikke vi gør klogt i at tage fat om nælden og undersøge forholdene og eventuelt forsøgsmæssigt afprøve det, og jeg fremlagde de tanker, at det måtte være ud fra den betragtning at søge det tillempet danske forhold. Vi betragter det med reklame i tv som noget meget alvorligt, og vi ønsker ikke, at vi skal overraskes og stilles over for nogle kendsgerninger, vi i hast må gennemføre uden virkelig tilbunds-gående at have undersøgt virkningen af dem. Det var baggrunden for, at jeg rejste spørgsmålet, om tiden nu var inde til, at vi skulle overveje.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg er for så vidt taknemlig over, at man får de mange bemærkninger sideløbende om at bryde monopolet i Danmarks radio, om nødvendigheden af at overveje et reklame-tv, om nødvendigheden af at koncentrere de nordiske bestræbelser omkring en kommerciel tv-station. Jeg tror nemlig, det er nødvendigt, vi kommer til at diskutere de spørgsmål, fordi de, der taler om at bryde dette monopol, taler i virkeligheden også for, at reklamen skal erstatte menigmands indflydelse, og at monopolerne kommer til at dirigere radioudsendelserne. Vi kender det fra McCarthy's USA, hvor det jo var ESSO, Shell, Standard Oil, og hvad de ellers hed alle sammen, de store banker, der annonce-rede og betalte, og hvis ikke de kunne lide en bestemt form for nyheder eller en bestemt speaker, en bestemt journalist eller en bestemt afdækning, ja, så lavede man bare økonomisk pression og sagde: mine herrer, hvis ikke De kan rette Dem efter, hvad vores opfattelse er, bliver der ikke tale om mere annoncering.

Jeg synes, det understreger, hvad jeg sagde i første omgang om hele dobbeltbundetheden i at tale om at bryde et monopol, som i virkeligheden skulle være befolkningens fælles ejendom. Det kan det også blive. Vi har en række tanker om, hvordan styringsorganerne kan udformes, og herunder også det, jeg nævned tidligere: hvordan de 80 pct., der er lønarbejdere, direkte får mere indflydelse.